R5707

Prayer - Its Úse And Abuse

ஜெபம்-அதன் உபயோகமும் தகாத உபயோகமும்

"சோர்ந்து போகாமல் எப்பொழுதும் ஜெபம் பண்ண வேண்டும் என்பதைக் குறித்து அவர்களுக்கு அவர் ஒரு உவமையைச் சொன்னார்."
"இடைவிடாமல் ஜெபம் பண்ணுங்கள்." லூக்கா 18:11, 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:17.

முதல் தலைப்பு வசனத்தில் நமது கர்த்தர் கொடுக்க விரும்பிய பாடங்களுக்கு ஒரு உவமையை பயன்படுத்தினார். உவமை என்பது சில உண்மைகளை விளக்க வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு வார்த்தை – படவிளக்கம். ஆனால் உண்மையாக நடந்த காரியமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. மாறாக உண்மையான அறிக்கையாயிருப்பது மிகவும் அரிது. ஆனால் வெறும் யூகமான காரியம். இதுவுமில்லாமல் ஒரு உவமையில் அது சொல்லார்த்தமான பொருளை உடையதாய் இராது. கிறிஸ்துவின் உவமைகளில் ஒன்றில் கோதுமையும் களையும், உண்மையான கோதுமையையும் களையையும் குறிக்கவில்லை, ஆனால் அவைகள் ராஜ்யத்தின் பிள்ளைகளும் சத்துருவின் பிள்ளைகளும் ஆவர். இங்கே உவமையானது நீதியை மதித்திராத அநீதியான நியாயாதிபதியைப் பற்றியது ஆகும். இப்படியிருந்தும் ஒரு ஏழை விதவை அடிக்கடி அவனிடம் வந்து உதவி கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அடிக்கடி வந்து அவனை அலட்டாதபடி கடைசியாக அவளுக்கு விரும்பின தீர்ப்பைக் கொடுத்தான்.

பரம பிதாவிடம் நாம் வருவதைக் குறித்த ஒரு விளக்கத்திற்காக இந்த உவமையை கர்த்தர் பயன்படுத்துகிறார். ஆனால் பிதாவை அநீதியான நியாயாதிபதியாகவும் சபையை ஒரு விதவையாகவும் கூறாமல், இந்த உவமை விடாமல் தொடர்ந்து ஜெபிப்பதற்கான ஒரு விளக்கத்திற்காக பயன்படுத்தப்பட்டது. ஸ்திரீயின் தொடர்ச்சியான பிடிவாதம் நியாயாதிபதியிடம் வந்ததை இயேசு முக்கியப்படுத்த விரும்பினார். உவமையை முடிக்கும்போது, இந்த எழை விதவை தொடர்ந்து கேட்டதால் ஒரு அநீதியான நியாயாதிபதி நியாயம் செய்யும் போது, நமது பரம பிதாவிடம் நாம் என்ன எதிர்பார்க்கலாம் என்று நமது ஆண்டவர் கேட்கிறார். அவரது பிள்ளைகள் இரவு பகலாக அவரைக் கேட்கும்போது அவர்களது ஜெபத்தை அவர் கேட்பது நிச்சயம், ஜெபங்கள் கர்த்தரால் பதிலளிக்கப்படுவதற்கு சரியானவைகள் என்பதை வ–யுறுத்துகிறது. தேவன் எதையும் செய்வார் என்று நாம் நினைக்கக்கூடாது. ஆனால் சரியானதும். நீதியானதும், தகுதியானதுமானவைகளை செய்வார். இந்த கருத்துக்கு இசைவாக நமது ஆண்டவரின் ஜனங்களுக்கு போதனை என்னவென்றால் நாம் ஜெபத்தில் கர்த்தரிடம் வரும் போது அவருக்கு பிரியமான காரியங்களை கேட்கிறோம் என்பதை உறுதிபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். ஆகையால் தேவனிடம் நெருங்கி வாழ்கிற கிறிஸ்தவர் தான் ஜெபத்தை ஏறெடுக்க மிகவும் தகுதியானவர்கள். இந்த ஜெபங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு பதிலளிக்கப்படும்.

"என்னில் நிலைத்திருங்கள், நானும் உங்களில் நிலைத்திருப்பேன்"

சரியான ஜெபத்தைப்பற்றி நமது கர்த்தராகிய இயேசு திரம்பட தெரிவித்திருக்கிறார். "நீர் எப்பொழுதும் எனக்கு செவி கொடுக்கிறீர் என்று நான் அறிவேன்" என்ற நமது ஆண் டவரின் சாட்சியம் நமக்கு இருக்கிறது. எப்பொழுதுமே அவர் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இசைவாக கேட்டதால் அவர் மறுக்கப்படவேயில்லை. நமது ஜெபம் கேட்கப்படுவதற்கு இரண்டு நிபந்தனை இருக்க வேண்டும். முதலாவது இயேசுவை நமது இரட்சகராக ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். பிறகு தேவன் குறிப்பிட்டுள்ளபடி அவரிடம் அர்ப்பணம் செய்திருக்க வேண்டும். நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பதாக இந்த நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்க வேண்டும். பரம பிதாவினால் கிறிஸ்துவுக்குள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் போது நாம் அவருக்குள் புது சிருஷ்டிகளாகிறோம். இந்த புது சிருஷ்டிக்குத்தான் தேவனுடைய அனைத்து ஆசீர்வாதங்களும் பொருந்தக்கூடியதாக இருக்கிறது. பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்டு புது சிருஷ்டிகளாக ஆகாதவர்கள் இந்த ஆசீர்வாதங்களுக்கு வெளியே இருப்பார்கள். ஆனால் நம்பிக்கையற்றவர்களாக அல்ல. ஏனெனில் தேவனுடைய திட்டத்தில் அகில உலகிற்கும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆனால் "இந்த அனுக்கிரக காலத்தில்" இந்த விசேஷித்த குறிப்பிட்ட முறையிலல்லாமல், ஏற்புடைய ஜெபங்களை ஏறெடுக்க முடியாது.

தற்காலத்தில் ஒரே ஒரு மந்தையே இருக்கிறது. இந்த மந்தையி–ருப்பவர்கள் மட்டுமே தேவனுடைய கிருபையில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தான் ஜெபிக்கும் உரிமையை பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் அர்ப்பணம் செய்த பிறகு இரண்டாவது கவனிக்க வேண்டிய காரியம் இருக்கிறது. அதாவது இவர்கள் கிறிஸ்துவில் நிலைத்திருக்கிறார்களா அல்லது அவர்கள் அவரோடு இணக்கமில்லாமல் இருக்கிறார்களா என்பதாகும். தேவனுடைய வார்த்தைகள் நம்மில் நிலைத்திருக்க வேண்டும். வேதத்தை ஒரு முறை முழுவதுவாக வெறுமனே வாசிக்க வேண்டும் என்பதல்ல அல்லது ஒவ்வொரு நாளும் இவ்வளவு அதிகாரத்தின் வசனங்களை வாசித்தோம் என்பதல்ல, ஆனால் வசனம் நம்மில் இருக்க வேண்டும். அதன் போதனைகளும் கொள்கைகளும் நமது வாழ்வில் இணைக்கப்படவும் ஒன்றிப் போகவும் வேண்டும். இப்படியாக தேவனுடைய மனம் என்ன என்பதையும் அவருக்கு பிரியமானது என்ன என்பதையும், அவரது நிபந்தனையின் கீழ் நாம் கேட்க வேண்டியது என்ன என்பதையும், கேட்கக் கூடாதது என்ன என்பதையும் காணக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். இப்படியாக கிறிஸ்துவிலும் அவரது வார்த்தைகளிலும் நிலைத்திருக்கிற அனைவரும் அவர்கள் விரும்பியதைக் கேட்கலாம். தேவனுடைய வார்த்தையில் உறுதி மொழியாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள எதையும் கேட்கலாம். இதன் பொருள் என்னவென்றால் அவர்களது சித்தம் எதுவோ அதைக் கேட்கலாம். ஏனெனில் அவரது வார்த்தைகள் அவர்களிடத்தில் முற்றிலுமாக வாசம் செய்கிறது. அதில் அங்கீகரிக்கப்படாத எதையும் கேட்க அவர்கள் நினைக்கக் கூடாது.

சுலபமாக கிடைத்த ஆசீர்வாதங்கள் கனம் பெறாது

தொடர்ந்து ஜெபிப்பதைக் குறித்தே நமது பாடம் போதிக்கிறது. அதாவது ஒரு முறை ஜெபித்துவிட்டு, "நான்

இந்த காரியத்தைக் குறித்து ஜெபித்துவிட்டேன், இப்பொழுது நான் அதை விட்டு விடுவேன்"என்று சொல்லக்கூடாது, "தொடர்ந்து ஏன் ஜெபிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு தேவையையும் தேவன் அறிவார். முழு காரியத்தையும் ஏன் தேவனிடம் விட்டு விடக் கூடாது?" என்கிற கேள்வி எழுகிறது. நமது சொந்த நன்மைக்கு நாம் கேட்க வேண்டிய அவசியத்தில் இருக்கிறோம் என்றும் அதற்கு பதில் கிடைக்கும் போது நாம் அதை சொந்தமாக்கிக் கொள்ள தயாராயிருக்க வேண்டும் என்றும் வேதவாக்கியம் இந்த கேள்விக்கு பதில் அளிக்கிறது. நமக்கு தேவை என்பதை உணராமல் நாம் அவைகளை பெற்றால், நமது விழுந்துபோன நிலைமையில் அவைகள் சுலபமாக நம்மை வந்து அடைந்தால் அவைகள் மதிப்படையாது.

உண்மையிலேயே பெரும்பாலான ஜனங்கள் அனுதினமும் அநேகமான ஆசீர்வாதங்களை பெறுகிறார்கள் என்பது உண்மை. அதற்கு அவர்கள் நன்றியுடைவர்களாக இருப்பதில்லை. அவர்கள் அதை போற்றுவதில்லை. நமது கர்த்தர் கூறுவது போல, தீயோர் மேலும் நல்லோர் மேலும் தேவன் சூரியனை உதிக்கப்பண்ணி, மழையை பெய்யப்பண்ணுகிறார். இவைகளெல்லாம் தேவனிடம் இருந்து வருகிற பெரிய ஆசீர்வாதங்கள் என்று அவர் நமக்கு அறிவிக்கிறார். எனினும் வெகு சிலரே மழையானது தேவனிடமிருந்து வருகிற ஆசீர்வாதம் என்று போற்றுகிறார்கள்! சூரியன் உதிப்பதை பார்க்கும் பொழுது எப்படி சிலர் தேவன் சூரியன் உதிப்பதின் மூலம் தங்களுக்கு அனுப்புகிற ஆசீர்வாதம் என்று போற்றுகிறார்கள்! ஏனெனில் இந்த ஆசீர்வாதங்கள் மிகவும் பொதுவானதாகவும் யாரும் கேட்காமல் வருகிறதாகவும் இருக்கிறது. பெரும்பாலனவர்கள் இதை போற்றுவதில்லை.

ஆனால் கிறிஸ்தவர்கள், புரிந்து கொள்ளும் கண்கள் திறக்கப்பட்டு, இந்த ஆசீர்வாதங்கள் அனைத்தும் கர்த்தரிடமிருந்து வருகிறது என்று அதிகதிகமாக போற்றுகிறார்கள். ஆகையால் அவனது தேவைகளையும் கர்த்தருடைய வார்த்தையில் என்ன வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் உணர வரும் போது, அவன் அனுகூலமான நிலையில் கர்த்தரிடம் ஜெபத்தின் மூலம் சென்று இந்த தேவைகளை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்பதை அறிகிறான். அவன் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களை நன்றியுடனும் அதன் மூலம் பலனடையும்படியாகவும் பெற்றுக் கொள்ள தயாராகும் மனோ நிலைக்குள் அவனது இருதயம் வருகிறது.

பிறகு தேவனுடைய பிள்ளை என்ன கேட்க வேண்டும்? என்ன கேட்க வேண்டும் என்பதைக் குறித்து வேதம் நமக்கு என்ன சொல்லுகிறது? முதலாவது "வீண் வார்த்தைகளை அலப்ப வேண்டாம் என்று கூறுகிறது, நாம் எப்படி இதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்? "அஞ்ஞானிகளைப் போல" வீண் வார்த்தைகளை அலப்ப வேண்டாம் என்று நமது கர்த்தர் விளக்குகிறார். ஏனெனில் அதிக வசனப்பினால் ஜெபம் கேட்கப்படும் என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். உதாரணத்திற்கு சீனர்கள் ஒரு நிமிடத்தில் நூறு ஜெபங்களை ஏறெடுக்கும் படியான ஜெப சக்கரங்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இப்படியாக அவர்கள் நேரம், குரல் முதலானவைகளை மிச்சப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ஜெபங்கள் எல்லாம் வெறும் வீண் வார்த்தைகள். கிறிஸ்தவர்கள் என்று கூறிக் கொள்ளுகிற பலர் வீண் வார்த்தைகளை அப்பியாசப்படுத்துகிறார்கள் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம். அநேக ஜெபங்களை அவர்கள் ஏறெடுக்கிறார்கள். ஆனால் அவைகள் பெரும்பாலும் இருதயத்தி-ருந்து வருவதில்லை என்று நாங்கள் பயப்படுகிறோம். ஆனால் அவைகள் கடமை உணர்ச்சியிலோ அல்லது கட்டாயத்தினாலோ மென்மேலும் சொல்லப்படுகிறது.

பழைய சிருஷ்டிக்காக அல்ல ஆனால் புது சிருஷ்டிக்காக

கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதம் மற்றும் உதவியின் அவசியத்தை உணர்ந்து, நம்பகமான மனோபாவத்துடன் அவரிடம் சென்று நமது ஜெபத்தை ஏறெடுத்து, அவரது பதிலுக்கான ஏற்ற காலத்திற்கும் வழிக்கும் காத்திருப்பதே சரியான மனநிலையாகும். நாம் என்ன கேட்க வேண்டும் என்பதைக் குறித்து நமது ஆண்டவர் தமது பிரசங்கங்களில் ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார். அதாவது அஞ்ஞானிகள், பொதுவாக உலக ஜனங்கள், விசுவாசமில்லாத அனைவரும் என்னத்தை உண்போம்? என்னத்தை குடிப்போம்? என்னத்தை உடுப்போம்? என்று பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை கேட்கிறார்கள். ஆகையால் ஒரு குழந்தையானது அதன் அறியாமையினால் பூமிக்குரிய காரியங்களை கேட்கிறது. ஆனால் தேவனுடைய பிள்ளைகள், பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களை புது சிருஷ்டியின் பயன்பாட்டுக்கோ அல்லது வளர்ச்சிக்கோ தேவையான அளவுக்கு மட்டுமே கேட்க வேண்டும்.

கிறிஸ்தவர்கள் கிருபையிலும் அறிவிலும் வளருவதால் தாம் புதுசிருஷ்டி என்கிற உணருதலுக்கு மென் மேலும் வந்து, புதுசிருஷ்டி தனக்காக ஜெபிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள், பழைய சிருஷ்டிக்காக அல்ல என்பதை உணர வேண்டும்.புது சிருஷ்டி தனது கூடாரமும் ஊழியக்காரனுமாகிய அழிவுக்குரிய சரீரத்தை கவனிக்க வேண்டும். இந்த சரீரத்திற்காக, புது சிருஷ்டி சரியானபடி அபிவிருத்தி அடையவும், செய்யும்படி கர்த்தர் கொடுத்துள்ள வேலையை நிறைவேற்றவும் தேவையான அளவுக்கு கேட்க வேண்டும். பழைய சிருஷ்டியை சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக மட்டும் அவன் கேட்கக் கூடாது. ஏனெனில் பழைய சிருஷ்டி மரித்ததாக கருதப்படுகிறது. அவன் கர்த்தரிடம் தனது தவறிழைக்காத ஞானத்தின்படி அவனது உண்மையான தேவைகளை கேட்கலாம்.

மாம்சத்தை ஜெயம் கொள்ள பலத்திற்காகவும், நம்மை செயலாற்றுவிப்பதற்கு தேவையான ஞானத்திற்காகவும், குணலட்சண பலத்திற்காகவும், பரிசுத்த ஆவியின் கிருபை மற்றும் கனிகளில் அபிவிருத்திக்காகவும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். ஆவிக்குரிய உணவிற்காகவும் நமது வஸ்திரங்கள் உலகத்தினால் கறைபடாதபடி பார்த்துக் கொள்ள ஞானம் மற்றும் கிருபைக்காகவும் தேவனுடைய முழு சர்வாயுத வர்க்கங்களை தரித்துக் கொள்வதற்காகவும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். தேவனுடைய வசனத்தை புரிந்து கொள்வதற்கும் சத்திய ஆவியை போற்றுவதற்கும் தேவையான ஞானத்திற்காகவும் நாம் ஜெபிக்க வேண்டும். இவைகள் அனைத்தும் ஜெபிப்பதற்கான சரியான காரியங்களாகும்.

ஏனெனில் அவைகளெல்லாம். புதுசிருஷ்டியை ஒப்பனை செய்ய முக்கியமானவைகளாகும்.

மேலான காரியங்களுக்கான இந்த ஜெபத்தில் சரீரத்தையும் அதன் தேவைகளையும் நாம் புறக்கணிக்கவில்லை. எனினும் அஞ்ஞானிகள் (அஞ்ஞானிகள் என்பது தேவனுடன் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் வராத அனைவரையும் குறிக்கும்) தேடுகிறதை நாம் தேடவில்லை, தேவனுடன் உறவுக்குள் வராதவர்கள் கேட்கிறதை தேவனுடன் உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் வந்திருக்கிறவர்கள் கேட்கக் கூடாது. தேவன் தமது குடும்பத்துக்குள் வராதவர்களின் ஜெபத்தை கேட்பதேயில்லை, ஜெபிக்கும்படி அவர்கள் போதிக்கப்படவில்லை. அவர்கள் கேட்பதற்கு மாறானவைகளுக்காக நாம் ஜெபிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். நல்ல காலணி வேண்டும் என்றோ, நல்ல ஆடை வேண்டும் என்றோ அல்லது நல்ல வீடு வேண்டும் என்றோ அல்லது அடமானம் வைத்ததை மீட்க வேண்டும் என்றோ சீஷர்கள் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று இயேசு தாம் பேசிய வார்த்தைகள் எதிலும் கூறவில்லை. இயேசுவும் அப்போஸ்தலர்களும் இப்படிப்பட்டவைகளுக்காக எப்பொழுதும் ஜெபித்ததேயில்லை. தாங்கள் எதற்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்ற ஆலோசனைக்காகவே ஜெபித்தார்கள்.

தேவனிடம் ஜெபிப்பதற்கும் (விண்ணப்பிப்பதற்கும்) அவரை ஆராதிப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நாம் அறிய வேண்டும். யாரும் தேவனை ஆராதிக்கலாம், கீழே குனிந்து வணங்கலாம். ஆனால் ஜெபத்தைப் பொருத்தவரை அங்கே ஒரு வரையறை உண்டு. குறிப்பிட்ட சில நபர்கள் மட்டுமே கேட்கப்படும் என்ற உறுதிமொழியோடு ஜெபிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் தான் ஒரு திட்டமான உடன்படிக்கையின் மூலமாக அவருடைய ஜனங்களானவர்கள் தேவனோடு இப்படிப்பட்ட ஒரு உடன்படிக்கையின் உறவுக்குள் வந்தவர்கள் தான் அவரிடம் ஜெபிக்கும் சலுகையை பெற்றவர்கள். நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கையின்படி யூதர்களிடம் இது உண்மையாய் இருக்கிறது. தேவனுடன் இயேசு கிறிஸ்து மூலமாக உடன்படிக்கை செய்த நமக்கும் கூட இது உண்மையாய் இருக்கிறது. ஜெபிக்கும் சலுகையை பெற்றிருந்தால் கூட, ஏற்றுக் கொள்ளப்படக் கூடிய ஜெபத்திற்கான நிபந்தனைகளை நாம் கவனிக்க வேண்டும். தேவனுடைய சித்தத்திற்கு இசைவாக நாம் ஜெபிக்க வேண்டும் என்பதே அந்த நிபந்தனைகள். தெய்வீக சித்தத்தை நமது சித்தத்திற்கு வளைக்க நாம் முயற்சிக்கக் கூடாது. தேவனுடைய வார்த்தைகளை ஆராய்ந்து அதன் மூலம் அவர் நமக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணினவைகள் எவை என்பதையும் தெய்வீக வாக்குத்தத்தத்திற்கு புறம்பாக நாம் எதையும் கேட்கக் கூடாது என்பதையும் கண்டுகொள்ளவும் இது நம்மை வழி நடத்தும்.

சரீரம் புதுசிருஷ்டியின் உடைமையாக கவனிக்கப்படுகிறது

கர்த்தர் சுவிசேஷயுக முழுவதும் தம்முடைய பிள்ளைகளை கிறிஸ்துவுக்குள் புது சிருஷ்டியாக தொடர்புகொள்கிறார் என்பதையும், அவரது வாக்குத்தத்தங்கள் அனைத்தும் புதுசிருஷ்டிக்குரியது என்பதையும் நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். புது சிருஷ்டி பழைய சரீரத்தின் மீது அக்கறை கொள்கிறது. ஏனெனில் இந்த சரீரம் அதன் உடைமையாக இருக்கிறது. சரீரத்தின் அக்கறை புது சிருஷ்டியாகிய நமக்குரியது. நமது பரலோக சுதந்தரத்திற்கு நமது அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்த நன்மை பயக்கும் வரை இந்த அக்கறை நமக்குரியது, நமது ஆவிக்குரிய அனுகூலத்தில் குறுக்கீடு பண்ணாதிருக்கும் வரை இந்த அக்கறை நமக்குரியது – அதற்கு மேல் இருக்காது. ஆகையால் இது தான் எனக்கு பிடித்தமானது என்று தேவனிடம் சொல்லலாகாது; ஆனால் எது மேன்மையானது என்று அவர் கொடுக்கிறாரோ அதைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் இதுதான் நமக்கு மிகவும் நன்மை பயக்கக் கூடியதாக இருக்கும். ஆகையால் நமது சரீர பிரகாரமான தேவையை நாம் தேவனிடம் சொல்லக் கூடாது என்று இதற்கு பொருளல்ல. மாதிரி ஜெபத்தில் நமது ஆண்டவர் நமக்கு குறிப்பிடுவது போல நாம் செய்ய வேண்டும். எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை இன்று எங்களுக்குத் தாரும். நமது அனுதின தேவைகள், அனுதின உணவு அவரிடமிருந்தே வருகிறது. அது நல்ல உணவாகவோ, சாதாரண உணவாகவோ, தாராளமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ இருக்கலாம். இவை அனைத்தும் புது சிருஷ்டியின் சிறந்த நன்மைக்காகவே ஆகும்.

கர்த்தருடைய வசனத்திற்கு இசைவாக கேட்கிற ஜெபம் நிச்சயமாக பதிலைப் பெறும். பூமிக்குரிய நல்ல பெற்றோர்கள் நல்ல பரிசுகளை தங்களது பிள்ளைகளுக்கு கொடுப்பதில் சந்தோஷமடைகிறார்கள். பரிசுகளை தங்கள் பிள்ளைகள் மேல் உள்ள உண்மையான அக்கறையாக பார்க்கிறார்கள். பெற்றுக் கொண்ட அனுகூலங்களுக்கு குழந்தைகளை நன்றியற்றவர்களாக அவர்கள் கண்டால், அடுத்ததடவை அந்த அனுகூலங்களை அந்த குழந்தை தகுந்தபடி பாராட்டும் வரை கொடுக்காதிருப்பார்கள். இதே போல் தான் நமது பரமபிதாவிடமும் இருக்கிறது. தேவன் தமது மேன்மையான வெகுமதிகளை வழங்குவதை உண்மையிலேயே அவைகளுக்காக தமது பிள்ளைகள் பசியாக இருக்கும் வரை தாமதப்படுத்துகிறார். அவரது ஆசீர்வாதங்கள் நமக்கு வழங்கப்படும்பொழுது அவைகள் நமக்கு அதிக நன்மைகள் செய்யும்படி இதை அவர் செய்கிறார்.

ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்படுதலுக்காக ஜெபித்தல் தேவையற்றது

பரிசுத்த ஆவி கொடுக்கப்படுவதைக் குறித்து சில ஜனங்கள் ஒரு தவறான எண்ணங் கொண்டிருக்கிறார்கள் அர்ப்பணம் செய்யாத அநேகர் தங்களுக்கு பரிசுத்த ஆவியை கொடுக்கும்படி ஜெபிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் போதுமான அளவுக்கு வேத வாக்கியங்களை ஆராயவில்லை. பிரத்தியேகமாக நாம் கேட்காமலேயே கர்த்தர் பரிசுத்த ஆவியை பெந்தெகொஸ்தே நாளில் சீஷர்களுக்கு கொடுத்தது போல நமக்கு கொடுக்கிறார். கர்த்தருக்கு முன்பாக தங்களை பிரசன்னப்படுத்தி காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியைப் பற்றியும், அதற்காக ஜெபிக்கவும் போதுமான அளவுக்கு அறியாதிருந்தார்கள். ஆனால் கர்த்தர் சரியானவைகளை சரியான நேரத்தில் வழங்கினார். நமக்கும் அதே போல் தான் வழங்குகிறார். பரிசுத்த ஆவிக்காக கேட்கும் ஜெபத்தை இதை கருதாமல் அதற்கான நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றினால்

அதை கர்த்தர் அருளுகிறார். நாம் தேவனுடன் கிறிஸ்து மூலமாக அர்ப்பணம் செய்யும் பொழுது, பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கும்படி நாம் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒரு குழந்தை இயற்கையாக ஜெநிப்பிக்கப்படுவதுபோல நாம் ஜெநிபிக்கப்படுகிறோம். ஒரு குழந்தை ஜெநிப்பிக்கப்படுவதற்காக அது கேட்பதில்லை, அது எப்படி முடியும்? ஆனால் நாம் ஆவியின் ஜெநிப்பித்தலை பெற்ற பிறகு தேவனுடைய மனோபாவத்தை தேவனுடைய சிந்தையை, தேவனுடைய சித்தத்தை, நமது மனோபாவமாக, நமது சிந்தையாக, நமது சித்தமாக பெறுவதற்கு நாம் ஜெபிக்க வேண்டும்.

தேவன் நீதியை சிநேகித்து அநீதியை வெறுக்கிறார். ஆகையால் நாம் தீமையினாலும் சுயநலத்தினாலும் சூழப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து அன்பின் ஆவியை வளர்க்க வேண்டும்.அது அன்பையும் நீதியையும் போற்றும் பெரிய காரியங்களிலும் சிறிய காரியங்களிலும் நீதியை சிநேகிக்கவும் அநீதியையும், அக்கிரமத்தையும் வெறுக்கவும் படிப்படியாக நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். நாம் யாருக்கும் தீங்கையோ அநீதியையோ செய்வதை வெறுத்து ஒதுக்கிற அளவுக்கு நாம் அநீதியை வெறுக்க வேண்டும். புதுசிருஷ்டியானது ஆரம்பத்தில் எது நீதி, எது அநீதி, எது நேர்மை எது அநியாயம் என்பவைகளை மங்கலாக பார்க்கிறது. எல்லா காரியங்களிலும் கர்த்தருடைய மனோபாவமே நமது மனோபாவமாக இருக்கும் படியாக விரும்ப வேண்டும். வேத வாக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறபடி தேவனுடைய குண லட்சணத்தை ஆராய்ந்து அதே போ–ருக்க அநுதினமும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து “கர்த்தருடைய ஆவியினால் அந்த சாயலாகத் தானே மகிமையின்மேல் மகிமையடைந்து மறு ரூபப்படுகிறோம்.” இப்படியாக மென்மேலும் ஆவியினால் நிரப்பப்படுகிறவர்களாகிறோம்.

பரிசுத்த ஆவியை பெற்றிருப்பதற்கான ஆதாரங்கள்

தேவனுடைய பிள்ளை அபிவிருத்தியடைவதால் அவர்களது சாந்தம், பொறுமை, நீடிய பொறுமை, சகோதர சிநேகம் மற்றும் அன்பு ஆகியவைகளினால் அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியை பெற்றிருப்பது மென்மேலும் நிரூபணமாகிறது. இவைகள் எல்லாம் நாம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்புகிற நற்குணங்கள் ஆகும். இவைகள் நமது இருதயத்தை, நமது எண்ணத்தை மென்மேலும், நமது வெளியரங்கமான வாழ்க்கையை ஆட்சி செய்ய வேண்டும். கோபம், பொறாமை, வெறிகள், சண்டைகள், தூஷணம், வன்மம், வைராக்கியம் ஆகிய இவைகள் எல்லாம் சத்துரு மற்றும் உலகத்தின் ஆவியாகிய அசுத்த ஆவிக்கான ரூபகாரங்கள், பரலோக ராஜாவின் பிள்ளைகளாகிய நாம் இவைகளையெல்லாம் ஒதுக்கித் தள்ள வேண்டும். அவைகள், மாம்சம் மற்றும் சாத்தானின் கிரியைகள்.

நாம் எல்லாரும் நமது மாம்சத்தில் ஓர் அளவு அசுத்த ஆவியை பெற்றிருக்கிறோம். சிலர் கொஞ்சமாகவும் சிலர் அதிகமாகவும் பெற்றிருக்கிறோம். அதிக அளவான கர்த்தருடைய ஆவிக்காகவும், அவரது பரிபூரண சித்தத்துக்கு இசைவாக மென்மேலும் அதிகரிக்கக் கூடிய ஆவிக்காகவும் அவரிடம் அனுதினமும் ஜெபிப்பது சரியானது. ஆனால் இந்த ஜெபத்துடன் நாம் ஒத்துழைக்க வேண்டும். ஏனெனில் ஜெநிப்பித்தல் நடந்தபிறகும் கூட, தமது ஆவியின் மூலமாக தேவன் எந்த இருதயத்தையும் நிரப்புவதில்லை. இந்த ஆசீர்வாதங்களுக்காக தொடர்ச்சியான உண்மையான ஜெபத்தின் மூலம் கர்த்தரிடம் வந்தும், இதை முறையாக கேட்டும் நமது வாழ்க்கையில் பரிசுத்த ஆவியின் ரூபகாரங்களை காண்பதற்காக நம்மை நாமே தயார்படுத்திக் கொள்வோம். இதற்கு முன் நாம் பெற்றிருந்ததைக் காட்டிலும் நாம் அதிகமான சாந்த குணத்தை நாம் பெற்றிருக்கிறோமா அல்லது இன்னும் சாந்த குணத்தில் பின் தங்கியிருக்கிறோமா என்பதைக் காணக்கூடும். நாம் அதிக கனிவாகவும். அதிகமான பொறுமையுடனும், அதிகமான சுய கட்டுப்பாடுடனும் இருக்கிறோமா, ஆவியின் கனிகளில் அதிகமாக அபிவிருத்தியடைய எந்த காரியத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்பதை உணருவோம். சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் இந்த குணங்களால் அதிகமாகவோ அல்லது குறைவாகவோ குறைவு பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இதை நாம் கவனித்து ஜெபித்தால், ஜெபத்தில் பதிலைக்காண கற்றுக் கொள்வோம். அறிவிலும் அன்பிலும், கிறிஸ்துவின் சாய–லும், பரலோகத்தில் இருக்கிற நமது பிதாவின் சாய–லும் வளருவோம்.

ஜெபத்தினைப்பற்றிய முறையற்ற கருத்துக்கள்

ஜெபமானது நாம் காண்பித்திருக்கிறது போல, கிறிஸ்துவனின் வளர்ச்சிக்கும்; ஆம் ஆவியில் நிலைத்திருப்பதற்கும் மிகவும் முக்கியமானதும் முற்றிலும் அத்தியாவசியமானதுமாகும். எனினும் சிலர் பண்ணுவதுபோல மட்டுமீறிய வழியில் ஜெபித்தலைப் பற்றி நாம் சிந்தித்ததேயில்லை. கர்த்தரிடம் அவரது திட்டத்தைக் குறித்தோ, அவர் இந்த பிரபஞ்சத்தை எப்படி நிர்வகிப்பார் என்பது பற்றிய நமது விருப்பத்தையும், நமது சொந்த சித்தத்தை எப்படி எப்பொழுது நேரிடப்பண்ணுவார் என்பது குறித்தும் அவரிடம் சொல்வது குறித்து நாம் நினைக்கவேயில்லை. இந்த முறையில் மிகவும் அதிகமாக ஜெபிப்பதும் நமது சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருக்கிறது. சீக்கிரமாக அதை நிறுத்துவது நல்லது. ஆண்டவர் தமது சீஷர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க ஒரு, மாதிரி ஜெபத்தை கொடுத்தார். ஆனால் பெரும்பாலான ஜனங்கள் ஏறெடுக்கும் ஜெபத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்தது. இதை அவர்கள் கவனிக்கிறதேயில்லை.

கர்த்தருடைய வசனத்தை கவனிப்பதும், அவரிடம் அதிகமாக பேசாமல் இருப்பதுமே சரியான காரியம். நம்மிடம் அவர் பேசும் போது நாம் மிகவும் கவனிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். கவிஞர் இந்த முக்கியமான கருத்தை பாட–ல் நன்றாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

“ஆண்டவரே, பேசும்! உமது ஊழியன் கேட்கிறேன்.
உமது கிருபையான வசனத்திற்கு காத்திருக்கிறேன்.
உற்சாகமூட்டும் உமது குரலுக்கு ஆசைப்படுகிறேன்
ஆண்டவரே, இப்போது அது கேட்கப்படுவதாக!
நான் கவனிக்கிறேன், ஆண்டவரே உமக்காக!
எனக்காக நீர் என்ன சொல்–யிருக்கிறீர்!”

வேதாகமமானது தேவனுடைய பிள்ளைகளாகிய நம்மைக் குறித்த தெய்வீக சித்தம், நோக்கம், திட்டம் ஆகியவைகளின் தெய்வீக வெளிப்பாடு என்று நாம் புரிந்து

கொண்டிருக்கிறோம். சத்தியமே நம்மை பரிசுத்தப்படுத்தும் படியாக கர்த்தர் திட்டமிடுகிறார். "உமது சத்தியத்தினாலே அவர்களை பரிசுத்தப்படுத்தும்; உமது வசனமே சத்தியம்." ஜெபத்தின் மூலம் அவர்களை பரிசுத்தபடுத்தும்! என்று நமது ஆண்டவர் கூறவில்லை. நாம் வசனத்தை ஆராய்ந்து அதன் மூலமே பரிசுத்தமடைய வேண்டும் என்று ஆண்டவரது நியமமாக இருக்கிறது. அவரைக் காட்டிலும் ஞானமுள்ளவர் யார்? ஜெபத்தில் நாம் ஒரு தொகுதியை எழுதாதற்கு காரணம், அப்படி செய்தவற்கு நாம் வேத ஆதாரத்தை நாம் காண்பதில்லை.

நாம் கூறியிருப்பதுபோல, ஜெபமானது கிறிஸ்தவர்களுக்கு முற்றிலும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இருக்கும் பொழுது, தேவனுடைய வசனமே தேவனுடைய சித்தம், திட்டம் மற்றும் நாம் எந்த வழியில் போக வேண்டும் என்கிறதையும் நமக்கு போதிக்கிறது. இதில் தோல்வியை காண்பதற்கான காரணம் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக கூறிக் கொள்பவர்களின் விசுவாசக் குறைவே ஆகும். எப்படிப்பட்ட ஜெபமும் கர்த்தருடைய வேதத்தை ஆராய்வதை புறக்கணிக்காது. பாவம் ஆளுகை செய்கிற இந்த உலகின் நீண்ட கால இருளுக்கு இந்த வேதம் மட்டுமே நமது கால்களுக்கு தீபமும், நமக்கு வழிகாட்டியாகவும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. "உம்முடைய வசனம் என் கால்களுக்கு தீபமும், என் பாதைக்கு வெளிச்சமுமாயிருக்கிறது." சங்கீதம் 119:105

நாம் "இடைவிடாமல்" ஜெபம் பண்ண வேண்டும். வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட நன்மைகளும் கேட்டுக் கொண்டவைகளும் சீக்கிரமாக வரவில்லை என்று ஊக்கம் குன்றியதால் இப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தில் இது சொல்லப்படவில்லை. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட வசனம் நிச்சயம் என்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். இந்த வாக்குத்தத்தங்களில் நாம் நம்பிக்கை வைத்து, தொடர்ந்து கேட்டு, அதன் நிறைவேறுதலுக்காக பொறுமையுடனும் நம்பிக்கையுடனும் காத்திருக்க வேண்டும். இப்படியாக நாம் இடைவிடாமல் "உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக" என்று ஜெபிக்கிறோம். நாம் ஒவ்வொரு கணத்திற்கு அல்லது ஒவ்வொரு மணி நேரத்திற்கு அந்த வார்த்தைகளை தொடர்ந்து கூறாமல், அந்த எண்ணத்தை, அந்த எதிர்பார்க்குதலை, அதற்காக காத்திருத்தலை தொடரவும் அந்த ராஜ்யத்திற்காக உழைக்கவும், அந்த ராஜ்யத்தில் சுதந்தரராவதற்கான குணலட்சணத்தில் தயார்படுத்திக் கொள்ளவும் செய்கிறோம். சிலர் தேவனோடு ஐக்கியப்படுகிறோம் என்று எண்ணிக் கொண்டு, ஒரு கா-யான நாற்கா-யில் கர்த்தர் உட்கார்ந்திருக்கிறார் என்று கற்பனை செய்து கொண்டு அதற்கு முன்னே முழங்கா-ல் உட்கார்ந்து கஷ்டத்தில் விழுகிறதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட வேதத்திற்கு மாறான செயல்களினால் அவர்கள் சத்துருவானவனின் கண்ணியில் அகப்படும் ஆபத்தில் இருக்கிறார்கள் என்று நாங்கள் நம்புகிறோம்.

கர்த்தர் அநேக ஆசீர்வாதங்களை நமக்கு முன்னமேயே கொடுத்திருக்கும்போது இன்னும் அநேக ஆசீர்வாதங்களுக்காக அவரிடம் மன்றாடுவது வெட்கத்திற்குரியதாக நாங்கள் உணர்கிறோம். ஆகையால் நமது சொந்த மன்றாட்டுகள் மிகவும் குறைவாக இருக்க வேண்டும். பரம கிருபாசனத்திற்கு முன்பாக நமது ஆசிரியரின் மன்றாட்டுகள் என்னவென்றால் நன்றியை ஏறெடுத்தல், துதியை ஏறெடுத்தல், கர்த்தருக்கு தன்னை அர்ப்பணித்தலையும் அவர்மேலுள்ள விசுவாசத்தையும் வெளிப்படுத்தல், வாழ்க்கைக்குரிய காரியங்களில் அவரது கிருபைக்காகவும், வழிநடத்துதலுக்காகவும் ஜெபித்தல் ஆகியவையாகும். தெய்வீக வாக்குத்தத்தங்களை நாம் முழங்கா-ல் இருக்கும்போது மாத்திரமல்ல எப்பொழுதும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நாம் நமது ஜெபத்திற்கு இசைவாக வாழ நாட வேண்டும். இதையே செய்ய மற்றவர்களையும் ஊக்கப்படுத்த வேண்டும். எனினும் நாம் அனைவரும் ஒரே மாதிரி உண்டாக்கப்படவில்லை. இந்த காரியத்தை வேதாகம கண்ணோட்டத்தின் பிரகாரமாகவும். வேதாகம பாடங்கள் மற்றும் காவற் கோபுர கட்டுரைகளிலும் கூறப்பட்டுள்ள கருத்தின் பிரகாரமாகவும், கர்த்தருடைய கிருபை அவரது பிள்ளைகளை சரியாக வழிநடத்தும் என்று நம்பி நாம் விட்டுவிட வேண்டும்.

பரிசுத்த ஆவி ஜெபத்தின் முக்கிய நோக்கம்

அநேக கிறிஸ்தவர்களின் ஜெபம் கேட்கப்படாததற்கு காரணம் தேவன் சொல்லாத காரியங்களுக்காக ஜெபிப்பது அல்லது உண்மையாக ஜெபிக்கவில்லை. அவர்கள் செல்வத்திற்காகவும், பூமிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களுக்காகவும் ஜெபித்திருக்கிறார்கள் அல்லது ஒரு வேளை அவர்களது மறுமலர்ச்சி கூட்டத்தில் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான ஆத்துமாக்களின் மதமாற்றத்திற்காக ஜெபித்திருப்பார்கள் அல்லது அனுமதியற்ற வேறு எதையாவது கேட்டிருக்கலாம். அல்லது அவர்கள் கேட்டது அவர்களுக்கு தேவையற்றதாக இருந்திருக்கலாம். கிறிஸ்துவுக்குள் குழந்தையாயிருப்பவர்கள், அவர்களது அறியாமையினாலும் சரியாக போதிக்கப்படாததாலும் அவர்கள் கேட்ட பூமிக்குரிய காரியங்களை தேவன் கொடுத்திருக்கக் கூடும். ஆனால் முன்னேற்றமடைந்த கிறிஸ்தவர்களுக்கு இது வேறாக இருக்கும். சிறிய குழந்தை மேஜையில் தகாத மற்றும் கோட்பாடுக்கு மீறினவைகளை குற்றமில்லாமல் கேட்கலாம். பண்பட்ட கல்வியிலும் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய அறிவிலும் முன்னேறியவர்கள் இன்னும் அதிகமாக தெரிந்திருக்க வேண்டும். கர்த்தருடைய பிள்ளை விசேஷமாக எதற்காக ஜெபிக்க வேண்டும் என்பது அவரது வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்கு பரிசுத்தஆவிதான் அவரது விசேஷித்த வரமாக இருக்கிறது.

பரிசுத்த ஆவி தேவனுடைய வல்லமை, மனச்சார்பு என்பதை நாம் அறிய வரும்போது, நாம் எதற்காக ஜெபிக்கிறோம் என்பதை அறிவோம். தேவனுடைய பரிசுத்த ஆவியை நாம் மென்மேலும் விரும்புகிறோம். அது நம்மை அதிக கனிவானவர்களாகவும். அதிக தயவுள்ளவர்களாகவும், அன்பானவர்களாகவும் ஆக்குகிறது. கிறிஸ்துவின் சிந்தையை நாம் மென்மேலும் விரும்புகிறோம். இந்த கிறிஸ்துவின் சிந்தையை பெறுவதற்கு கஷ்டப்பட்டு முயற்சிக்க வேண்டும் என்பதை நாம் உணருகிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் நாம் பிசாசின் ஆவியை வளர்த்தால் கிறிஸ்துவின் சிந்தையை எப்பொழுதுமே அடைய முடியாது. நாம் ஆவியை, கிறிஸ்துவின் சிந்தையை தீர்மானத்துடன் வளர்த்தால், சத்துருவானவனின் ஆவி நமது இருதயத்தில் நுழைய முடியாது. நாம் மென்மேலும் தெளிந்த புத்தியுள்ள ஆவியை

உடையவர்களாவோம். தேவனுடைய ஆவியினால் நாம் நிரப்பப்பட்டிருப்பதால் நாம் மென்மேலும் அவருடைய பரிபூரண சித்தத்தை அறிந்து கொள்வோம். இப்படியாக நித்திய ராஜ்யத்துக்குட்படும் பிரவேசத்திற்கு நாம் தயாராகிறோம்.

சந்தேகமில்லாமல் விசுவாசத்துடன் ஜெபியுங்கள்

நாம் பார்க்கிற இந்த பாடத்தில் கர்த்தர் நமக்கு நாம் "சோர்ந்து போகக்கூடாது" என்று கூறுகிறார். சோர்ந்து போகக்கூடாது என்ற வார்த்தை மனம் தளர்வடையக்கூடாது என்ற பொருளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "நீங்கள் இளைப்புள்ளவர்களாய் உங்கள் ஆத்துமாக்களில் சோர்ந்து போகாதபடிக்கு..... அவரையே நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்;" "நாம் தளர்ந்து போகாதிருந்தால் ஏற்ற காலத்தில் அறுப்போம்." (எபிரேயர் 12:3; கலாத்தியர் 6:9) இதே வழியில் நமக்கு கிருபை தேவையாயிருப்பதாக உணர்ந்தால் இன்னும் அதிகமாக பரிசுத்த ஆவியை கேட்கலாம். உதாரணத்திற்கு நமக்கு இன்னும் அதிகமான பொறுமை தேவை என்று உணரலாம். நாம் பொறுமைக்காக ஜெபிக்கும் போது, "நான் பொறுமையாக இருக்கவே மாட்டேன்; அந்த வழியில் நான் பிறக்கவில்லை!" என்று கூறக்கூடாது. பதில் கிடைக்கும்படியான விதத்தில் நமது ஜெபம் இருக்க வேண்டும். நமது ஜெபத்திற்கு இசைவாக நாம் கஷ்டப்பட்டு முயற்சித்தால், தொடர்ந்து ஜெபித்து, பொறுமை வரும் என்று அறிந்து நாம் மன்றாடி பிறகு பொறுமைக்காக காத்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பொறுமையின்மைக்கும் நம்மை நாமே தண்டித்துக் கொள்வது ஒரு மிகச் சிறந்த அப்பியாசிக்கக் கூடிய வழி.

"உம்முடைய ராஜ்யம் வருவதாக, உமது சித்தம் பூமியிலேயும் செய்யப்படுவதாக" என்று கர்த்தருடைய ஜனங்கள் நீண்டகாலமாக ஜெபித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பதினெட்டு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக இந்த ஜெபம் ஏறெடுக்கப்பட்டும், தேவனுடைய பிள்ளை அவரது ராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதை இன்னும் பார்க்கவில்லை. அப்படியென்றால் நாம் ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிடலாமா? ஐயோ, இல்லை! அது நிச்சயம் வரும் என்று நாம் உறுதி கூறப்பட்டிருக்கிறோம். இப்போது கூட அது வாசலருகே இருக்கிறது! தேவனுடைய ராஜ்யம் முழுவதுமாக ஸ்தாபிக்கப்படும். பூமியெங்கும் விசுவாசமின்மை இல்லாத காலம் வரும். அப்படிப்பட்டவர்கள் தற்போது பரலோகத்தில் இல்லை. நமது ஜெபங்கள் தேவனுடைய ராஜ்யத்தை அவர் திட்டமிட்டிருக்கிறதற்கு ஒரு நிமிடத்திற்கு முன்னதாகக்கூட கொண்டு வராது. ஆனால் நாம் ராஜ்யத்திற்காக காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் கர்த்தருடைய உறுதியான வாக்குத்தத்தத்திற்கு இசைவாக நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் நமது ஜெபத்தின் மூலம் உறுதி செய்கிறோம். இப்படி சோர்ந்து போகாமல் ஜெபித்து கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் தங்களைத் தாங்களே பலப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். தேவனுடைய மகிமையான ராஜ்யம் சீக்கிரத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும்! அப்பொழுது நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் சாயலுக்கொப்பான குணலட்சணத்தை அடைந்தவர்கள் அவரோடுகூட இந்த ராஜ்யத்தில் ஆளுகை செய்ய உயர்த்தப்படுவார்கள்.